

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Y. S.**, zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2007, č. j. OAM-10-618/LE-05-07-2007, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 Az 77/2007 – 19,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 Az 77/2007 – 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „stěžovatel“) ze dne 4. 12. 2007, č. j. OAM-10-618/LE-05-07-2007. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud v řízení o žalobě vydal dne 2. 4. 2008 usnesení č. j. 2 Az 77/2007 - 19, kterým věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze

s odkazem na § 7 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a na § 32 odst. 4, větu druhou, zákona o azylu.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, jako důvody označil skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy *nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Má za to, že městský soud nerozhodoval podle platné a účinné právní normy. Novela zákona o azylu, zákon č. 379/2007 Sb., nenabyla účinnosti dne 5. 12. 2007, jak uvádí ve svém usnesení městský soud, ale až dne 21. 12. 2007, tedy dnem vyhlášení ve Sbírce zákonů (čl. XIV zákona č. 379/2007 Sb.). Dle čl. IV citovaného zákona, nazvaného „Přechodné ustanovení“, *řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona*. Toto ustanovení ale městský soud podle stěžovatele nerespektoval a v rozporu s ním své rozhodnutí o místní příslušnosti opřel o aplikaci ustanovení nového znění § 32 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatel považuje postup soudu za neodůvodnitelný a nerespektující zákon. Právní teorie přitom jednoznačně popisuje nutnost postupu podle účinné právní normy a stejně tak je nezpochybnitelná povinnost orgánu aplikujícího normu ověřit prostorovou, osobní a časovou působnost (účinnost) normy. Městský soud výše uvedené povinnosti podle stěžovatele nedostál, čímž se rovněž dostal do rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která s úpravou v přechodných ustanoveních spojuje řešení kolize mezi starou a novou právní úpravou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39). Soud měl podle názoru stěžovatele postupovat podle zákona o azylu ve znění účinném před 21. 12. 2007. V den podání žaloby, tj. 11. 12. 2007, se žalobkyně nacházela v přijímacím středisku pro žadatele o azyl tranzitního prostoru mezinárodního letiště Praha - Ruzyně, a proto místní příslušnost Městského soudu v Praze je podle názoru stěžovatele nezpochybnitelná.

Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť ve věci jde o zásadní pochybení krajského soudu, které mělo zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Městský soud v Praze podle stěžovatele nepostupoval v souladu se zákonem, když v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu aplikoval nové znění zákona o azylu, navíc nesprávně označeného jako zákon o mezinárodní ochraně a s nesprávným údajem o nabytí účinnosti tohoto zákona, i když v přechodných ustanoveních novely zákona o azylu provedené zákonem č. 379/2007 Sb. je stanoveno, že započatá řízení se dokončí podle dosavadních předpisů. Postupem soudu došlo k zásadnímu právnímu pochybení, které zakládá důvod přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu výše citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba se vzděláním vyžadovaným § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti

uplatněných důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

K argumentaci stěžovatele týkající se odůvodnění přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, viz www.nssoud.cz: „Kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.“ V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „i v případě, kdy je stěžovatelem Ministerstvo vnitra, lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Přijatelnost by byla konstatována bez ohledu na to, že by takovým pochybením krajský soud zásadně nemohl zasáhnout do hmotně-právního postavení stěžovatele (Ministerstva vnitra).“ Trval-li by totiž Nejvyšší správní soud, jak se dále píše v citovaném rozsudku, striktně na podmínce, že případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, „odmítal by veškeré kasační stížnosti podávané Ministerstvem vnitra z důvodu postupu krajského soudu v rozporu se zákonem, či ustálenou soudní judikaturou, jako nepřijatelné, neboť by neshledal dopad tohoto pochybení krajského soudu do hmotně-právního postavení Ministerstva vnitra. Takový přístup by dozajista nebyl žádoucí.“ Stejně jako v citovaném rozhodnutí, tak i v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu, na kterou ve své kasační stížnosti odkazuje i stěžovatel (rozsudek ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, publikovaný pod č. 1349/2007 Sb. NSS; usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39, dostupné na www.nssoud.cz). Jedná se o pochybení soudu při výkladu procesního práva v intenzitě způsobit ovlivnit výrok napadeného rozhodnutí. Kasační stížnost byla tedy shledána přijatelnou.

Po konstatování přijatelnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud mohl zabývat v ní uvedenými důvody.

V rozsahu námitek uvedených v kasační stížnosti je třeba uvést, že dle § 32 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007, *ke řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu.*

Podle § 32 odst. 4 zákona o azylu, po novele provedené zákonem č. 379/2007 Sb., účinného od 21. 12. 2007, platí, že *ke řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. K řízení o žalobě podané žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (žalobcem), který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (§ 73), je místně příslušný Krajský soud v Praze.* V přechodných ustanoveních části druhé zákona č. 379/2007 Sb. (čl. IV) je uvedeno, že řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti

tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Řízení o žalobě v dané věci bylo zahájeno dne 11. 12. 2007, tedy před účinností zákona č. 379/2007 Sb. V souladu s výše uvedeným je tedy místně příslušným soudem Městský soud v Praze, a to dle § 32 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007, a dle přechodných ustanovení čl. IV zákona č. 379/2007 Sb.

Tento závěr je též ve shodě s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39, publikovaným pod č. 1458/2008 Sb. NSS, podle něhož „*pro určení místní příslušnosti soudu ve správním soudnictví jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení*“.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud pochybil, když věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze podle ustanovení § 7 odst. 7 s. ř. s. Jelikož v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro takový procesní postup, Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v něm povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit podmínky řízení.

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu